

Ἑλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 63 16 Ἰουνίου 2001

«Θεοδίδακτοι...»

Σταμάτησα μέ δέος σ' αὐτή
τή λέξη. Τή διάβασα καί
τήν ξαναδιάβασα. Δέν τή μοντά-

ρισε κάποιος φιλόσοφος. Μήτε κάποιος ποιητής. Μήτε κάποιος στοχαστής, πού παρατηρεῖ μέ επίμονη ἐπιμέλεια τήν ἐπικαιρότητα καί τή μεταφέρει, ζωντανή, στήν πλοκή τοῦ μυθιστορήματός του. Ἡ λέξη αὐτή εἶναι χαραγμένη, ἀπό τό τρεμάμενο χέρι τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου, τοῦ Παύλου, στή θεόπνευστη ἐπιστολή του, πού τήν ἀπευθύνει στούς ἀγαπητούς ἀδελφούς του, στά μέλη τῆς Ἐκκλησίας τῆς Θεσσαλονίκης, γύρω στό 52 μ. Χ.

Η νοσηματική συνάφεια, μέσα στήν ὁποία εἶναι ἐνταγμένη αὐτή ἡ λέξη, ἀναφέρεται στό μεγάλο θέμα τῆς ἀγάπης. Στήν ἐμπρακτική ἄσκηση τῆς «πρώτης καί μεγάλης ἐντολῆς» (Ματθ. κβ' 38). Στήν ἐνεργοποίηση καί στήν καρποφορία τῶν γνήσιων αἰσθημάτων τῆς ἀδελφосύνης. Στή λειτουργία τῆς κοινωνίας καί τῆς ἐπικοινωνίας ἀνάμεσα στά μέλη τοῦ Σώματος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Γράφει: «Περί δέ τῆς φιλαδελφίας οὐ χρεῖαν ἔχετε γράφειν ὑμῖν· αὐτοί γάρ ὑμεῖς θεοδίδακτοί ἐστε εἰς τό ἀγαπᾶν ἀλλήλους» (Α' Θεσσ. δ' 9). Γιά τό χάρισμα καί γιά τήν πρακτική τῆς ἀδελφосύνης, δέν ἔχετε ἀνάγκη νά ἀκούσετε κάποια δική μου διδαχή. Σεῖς εἴσαστε θεοδίδακτοι. Ἐχετε διδαχτεῖ ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα τήν ἀρετή τῆς ἀγάπης καί μπορεῖτε ἀνετα νά τήν ἀσκήσετε. Νά

τή γευτείτε χορταστικά και νά τήν προσφέρετε. Νά δημιουργήσετε τό κλίμα τῆς ἀδελφосύνης μέσα στήν ἐκκλησιαστική σας οἰκογένεια. Καί νά ἀντιπροσφέρετε αὐτήν τήν πλούσια καρποφορία, ὡς δῶρο καρδιάς σέ Κεῖνον, πού σᾶς τήν πρόσφερε ἀπό τό ὕψος τοῦ Σταυροῦ καί σᾶς τή δίδαξε μέ τό θεϊκό Του λόγο καί μέ τή μεγάλη, μέ τή σταυρική Του Θυσία.

Αυτόματα ὁ λογισμός σκαλεύει τήν ἱστορία καί τήν πραγματικότητα. Καί, **Α**βῆμα-βῆμα, προσπαθεῖ νά ἐμβαθύνει στό μυστήριο. Ἡ φράση τοῦ Ἀποστόλου δέν καταχωρεῖται στήν ἐπιστολή του τυχαία. Δέν εἶναι τύπος κοσμικῆς φιλοφροσύνης, γιά νά ἀμείψει τοὺς ἐργάτες τῆς ἀγάπης. Μῆτε ρητορικό κέντρισμα, γιά νά φιλοτιμήσει τοὺς Θεσσαλονικεῖς ἀδελφούς καί νά τοὺς εὐρύνει τόν ὀρίζοντα τῆς προσφοράς τους. Εἶναι ἀποκάλυψη τῆς ὄντολογίας τῆς ἀγάπης. Τοῦ βάθους της καί τοῦ βάρους της. Τῆς προέλευσής της καί τοῦ τρόπου ροῆς της στίς ἀνθρώπινες κοινωνίες μας.

Τήν ἀγάπη τή διδάσκει ὁ Θεός. Γιατί Ἐκεῖνος εἶναι «ἡ Ἀγάπη». «Ὁ Θεός ἀγάπη ἐστίν» (Α΄ Ἰωάν. δ΄ 8). Κανένας ἀπό μᾶς, ἐρευνώντας μέ τό ἀνήσυχο πνεῦμα του ἢ σκύβοντας στά σοφά βιβλία τῶν φιλοσόφων καί τῶν ἀνθρωπολόγων καί τῶν κοινωνιολόγων, δέν εἶναι σέ θέση νά προσδιορίσει τή φύση καί τήν ποιότητα τῆς ἀγάπης καί νά χειραγωγήσει τή διψασμένη ὑπαρξή μας στή θερμή ἐστία τῆς ἀγάπης. Ἀποκλειστικός δάσκαλος εἶναι ὁ Θεός. Γιατί ἀποκλειστική πηγὴ τῆς ἀγάπης εἶναι ὁ Θεός. Ὁ δικός Του λόγος ἀποτελεῖ Ἀποκάλυψη. Φανέρωση τοῦ μεγάλου μυστηρίου τῆς ἀγάπης. Καί ἡ δική Του παρουσία στή γῆ μας, ἀνάμεσά μας, εἶναι μιὰ ἀδιάκοπη ροή καί μιὰ ἀδιάκοπη προσφορά τῆς θεϊκῆς ἀγάπης στό ἀνθρώπινο γένος μας. Στόν καθένα ἀπό μᾶς. Καί στή σύνολη, ἀνθρώπινη οἰκογένειά μας.

Κλῶθοντας στή σκέψη αὐτὴ τή μαρτυρία τοῦ Ἀποστόλου καί στρέφοντας τό βλέμμα στό φάσμα τῆς σύγχρονης πραγματικότητας, ἀνακαλύπτω τήν αἰτία τῆς στέρησης. Σήμερα μῆτε μιλάμε, μῆτε βιώνουμε, μῆτε διδάσκουμε τήν ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη εἶναι ἡ μεγάλη «ἀπουσία». Ἡ ἀφόρητη στέρηση. Ἀποκομμένοι ἀπό τήν κοινωνία μέ τό Θεό, περπατώντας στίς ἄγονες ἐρημιές τῆς ἀθεΐας, δέν ἀκοῦμε τή θεία διδαχή τῆς ἀγάπης καί δέν προσβλέπουμε στό σταυρωμένο Λόγο τοῦ Θεοῦ, πού ἐκπέμπει, ἀπό πάνω ἀπό τό Σταυρό τό μήνυμα τῆς γνήσιας, τῆς θεϊκῆς Ἀγάπης.

Οταν δέν εἴμαστε «θεοδίδακτοι» δέν μπορούμε νά εἴμαστε καί ἀνθρωποδίδακτοι. Γιατί ἡ ἀνθρώπινη διδαχή δέ συλλαμβάνει τό μυστήριο τῆς Ἀγάπης καί δέν εἶναι σέ θέση νά ἐμφανίσει, σέ ὅλο της τό μεγαλεῖο καί σέ ὅλη της τήν ἔκταση, τήν πρακτική τῆς ἀγάπης.

Ἡ summa τῆς τριετίας

Τρία όλόκληρα χρόνια στή γέφυρα τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὁ κ. Χριστόδουλος, ὡς ἐπικεφαλῆς τοῦ σώματος τῶν πλοηγῶν. Μακρό τό χρονικό διάστημα γιά ἓνα ἱκανό, ἀλλά ἐφήμερο ἡγέτη. Ἀρκετό γιά νά προλάβει νά ξεδιπλώσει τὰ χαρίσματα του καί νά γράψει ἱστορία. Τό θλιβερό εἶναι, πῶς, στό τέλος αὐτῆς τῆς τριετίας, ὁ ἰσολογισμός τοῦ ἔργου τοῦ προκαθημένου ἐμφανίζεται μέ παθητικό. Δίχως θετική προσφορά. Καί μέ καταδαπάνηση τῶν πνευματικῶν καί τῶν ὑλικῶν κεφαλαίων τῆς Ἐκκλησίας σέ ἐπιδιώξεις ἀλλότριες. Στήν τροφοδοσία τῶν μίντια μέ τίς ἐναλλακτικές στάσεις τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ προφίλ. Καί στήν ἀκόρεστη ἐξαγορά τῶν λαϊκῶν χειροκροτημάτων.

Στό κατώφλι τοῦ τέταρτου χρόνου ἡ προβληματική πιέζει. Μέ προσθήκη ἀποριῶν, πού τίς σώρευσαν τὰ ἀτυχή γεγονότα. Οἱ συγκυρίες καί οἱ συμπεριφορές. Ἡ κακομοιριά, πού κυριάρχησε κατά τή διαχείριση τῆς Συνοδικῆς εὐθύνης. Ἡ ἀσυμμετρία τοῦ λόγου καί τῆς πράξης, πού καταγράφηκε ὡς σταθερό μοτίβο. Ἡ οἰκολογική, πνευματική μόλυνση τῶν ἐκκλησιαστικῶν χώρων, πού αὐξήθηκε ἐπικίνδυνα. Ἡ

διαφυγή πρὸς τὰ μίντια τῶν φημῶν καί ἡ δημοσιοποίηση τῶν σκανδάλων τοῦ ὑπεύθυνου ἡγέτη καί τοῦ ἐπιλεγμένου περιβάλλοντός του, πού κατάντησαν σενάρια σάτυρας. Ὅλα αὐτά τὰ ἀρνητικά στοιχεῖα, σέ ἐπικίνδυνη ἔξαρση. Σέ βαθμό, πού ἡ Ἐκκλησία νά κλυδωνίζεται καί νά διασύρεται. Καί οἱ ἀξιωματοῦχοι, οἱ αὐτοαποκαλούμενοι καπεταναῖοι, νά μὴν εἶναι σέ θέση νά δαμάσουν τή θύελλα.

Τὰ καταληκτικά, στήν ἀλυσίδα, ἐρωτηματικά: Γιατί αὐτή ἡ ἀνικανότητα τοῦ «πρώτου» νά παραγάγει θετικό ἔργο; Γιατί ἡ ἔλλειψη τῆς εὐστροφίας, τῆς ἀπαραίτητης γιά τή διαφύλαξη καί τήν προώθηση τῆς Κιβωτοῦ τῆς Ἐκκλησίας μέσα στά κύματα τῆς σύγχρονης ἀναταραχῆς; Καί γιατί αὐτή ἡ κακή, ἡ κάκιστη ἐπιλογή τῶν στενῶν ἐπιτελῶν του; Ποιά σχέση κοινωνίας καί ποιοί δεσμοί ὑπάρχουν ἀνάμεσα στό πρόσωπο τοῦ σημερινοῦ «προκαθημένου» καί στόν ἀνθρώπινο περίγυρό του, πού ἐκπέμπει σταθερά τό σῆμα τῆς ἀδυναμίας καί, συχνά, προβάλλει στά τηλεοπτικά παράθυρα τὰ πλάνη τῆς διαφθορᾶς καί τῆς ντροπῆς; Ποιά συμβατότητα λειτουργεῖ ἀνάμεσα στό σχεδιαστή τῆς ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς καί τῆς ποιμαντικῆς φροντίδας

καί στους διαλεχτούς(!) συνεργάτες του, πού κλιμακώνονται στην ομάδα, την υπεύθυνη για την υλοποίηση των, έστω, πενιχρών, έποχιακών προγραμμάτων του; Γιατί οι άπανωτές, βαρύγδουπες έπαγγελίες του φορέα της άρχιεπισκοπικής έξουσίας εκβάλλουν συνεχώς στο τέλμα της άφόρητης πλαδαρότητας και συμπλέκονται με τίς φήμες, πού υποβαθμίζουν τους διαδρόμους των έκκλησιαστικών κτιρίων σε τριόδους της έκφυλισμένης και ύποπτης κοσμικότητας;

✱

Έπί τριανταέξι όλόκληρους μήνες τά μεγάφωνα των ραδιοφώνων και τά παράθυρα των τηλεοράσεων βουίζουν άσταμάτητα. Ο νέος «προκαθήμενος» Έπίσκοπος εξαγγέλλει, άλυσιδωτά, μεγαλεπήβολες πρωτοβουλίες. Άνοίγματα της Όρθόδοξης διακονίας προς την πεινασμένη και διψασμένη πνευματική άγορά της σύγχρονης Εύρώπης και προς τό κόσμο όλόκληρο. Καί οργανωτικά προγράμματα, πού αποβλέπουν στην ένεργοποίηση του φωτισμένου έκκλησιαστικού δυναμικού, ώστε νά υπάρξει θετική και δυναμική παρέμβαση στην πολύπλοκη καθημερινότητα.

Ο διάδοχος του έκλεκτου της χούντας Έωαννίδη, του Σεραφείμ, από την πρώτη στιγμή της ανάληψης των ύψηλών καθηκόντων του, έμφάνισε πρόσωπο, ή, μάλλον, προσωπείο Μεσσία. Έδειξε νά πιστεύει, πώς έπιφορτίστηκε μέ ιστορική άποστολή. Μέ την εϋθύνη νά άπαλλάξει την έκκλησιαστική αϋλή από την κόπρο του Αύγείου, πού άφησε πίσω του ο προκάτοχός του. Καί μέ την έντολή, νά αναπλάσει την έλληνική Έκκλησία και την οίκουμέ-

νη. Γνώστης της τέχνης της διαφήμισης, όρμησε στους θαλάμους των τηλεοπτικών συγκροτημάτων. Καί άρχισε νά εκπέμπει σχεδιασμούς οργανωτικής αναμόρφωσης και προγράμματα μεγαλεπήβολης αξιοποίησης της σύγχρονης τεχνολογίας για την εξαγγελία του Εϋαγγελικού μηνύματος.

Υποσχέθηκε και τί δέν ύποσχέθηκε. Όσα δέν είχαν ύποσχεθεί οι έξ έπαγγέλματος πολιτικοί στή ροή μιās όλόκληρης πεντηκονταετίας. Νά ιδρύσει και νά αναπτύξει έκκλησιαστικό Πανεπιστήμιο, μέ όλους τους κλάδους της έρευνας και της έπιστημονικής ένημέρωσης. Νά οργανώσει σύγχρονη μονάδα Νοσοκομείου, ικανή νά προσφέρει, μαζί μέ την έπιμελημένη ιατρική φροντίδα, θαλπωρή και άγάπη και κατανόηση. Νά στήσει άπόλυτα έκσυγχρονισμένο τηλεοπτικό κανάλι, για νά εξακοντίζει τά σωστικά μηνύματα της Όρθοδοξίας ίσαμε τά άκραία σημεία του πλανήτη. Νά ύψώσει μεγαλόπρεπους καθεδρικούς Ναούς, πού θά άθανatίσουν τή μνήμη του και θά τόν έγγράφουν στον πίνακα των έμπνευσμένων και φωτισμένων ήγετών του τόπου και όλόκληρης της γηραιάς Εϋρωπαϊκής ήπείρου. Νά γεμίσει την πρωτεύουσα και την έλληνική ύπαιθρο μέ παιδικούς σταθμούς και μέ σχολεία ένταγμένα στα ποιμαντικά προγράμματα της Έκκλησίας της Έλλάδος, για νά διδάσκουν στους νέους Έλληνες τή δοξασμένη γλώσσα του γένους μας και τά θησαυρίσματα της Όρθόδοξης κληρονομιάς μας.

Έταξε, έταξε. Καθημερινά τέντωνε τή χρονική παρουσία του στα Μ.Μ.Ε. και έμφάνιζε στίς τηλεοπτικές οθόνες καταλόγους νέων πρωτοβουλιών του.

Προτάσεις, πού τίς πρόβαλλε στό λαό
ὡς ἐμπνεύσεις τῆς ὠριμῆς καί τολ-
μηρῆς φαντασίας του. Καί ἀποφάσεις
τῆς γόνιμης ἡγεμονικῆς προσωπικότη-
τάς του.

Ἄν κανεῖς περισυλλέξει τίς ἀρχιεπι-
σκοπικές ἀνακοινώσεις τῆς τριετίας,
αὐτές, πού ἐξαπολύθηκαν κατὰ τήν
ἐπίσημη μέρα τῆς ἀνάρρησής του στό
θρόνο τῶν Ἀθηνῶν καί αὐτές, πού κα-
τατέθηκαν, ὑποτίθεται ὑπεύθυνα,
στήν τράπεζα τῶν διασκέψεων τοῦ
Ἀνώτατου διοικητικοῦ ὀργάνου τῆς
Ἐκκλησίας, τῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας
καί ἂν προσθέσει, ἔστω ὑπό τόν τύπο
τοῦ παραρτήματος, καί ὅλους τοὺς
προγραμματισμούς, πού δημοσιοποιή-
θηκαν μέ ὅλα τὰ τεχνικά μέσα καί μέ
ὅλα τὰ τεχνάσματα τῆς σύγχρονης
ἐπιστήμης τῆς ἐπικοινωνίας, θά συν-
αρμολογήσει ὀγκώδη τόμο, πού δέν θά
ἀντέξει νά τόν βαστάσει ὄχι μόνο στή
μνήμη του, ἀλλά οὔτε κἂν στίς παλά-
μες του.

Ἄν, ὅμως, ὁ ὁποιοσδήποτε εὐκο-
λόπιστος ἢ καχύποπτος Ἕλληνας
ὑποχωρήσει στόν πειρασμό, νά ἐπα-
ληθεύσει τήν ἀντιστοιχία τῶν λόγων
μέ τίς πράξεις, νά καταχωρήσει, στά
περιθώρια τοῦ μεγάλου καί ἀσήκωτου
τόμου τῶν ἐπαγγελιῶν, τὰ ἔργα, πού
ὑλοποιήθηκαν κατὰ τό μεταξύ διάστη-
μα καί, πού θά μείνουν στήν ἱστορία ὡς
πιστοποίηση τῆς εἰλικρίνειας τῶν προ-
θέσεων τοῦ «προκαθημένου» τῆς Ἐκ-
κλησίας καί ὡς ἀποδείξεις τῆς δυναμι-
κότητος τῆς δικῆς του προσωπικότη-
τας καί τῶν προσωπικοτήτων τῶν
μελῶν τοῦ στενοῦ καί τοῦ εὐρύτερου
ἐπιτελείου του, θά νοιώσει τό βάρος
τῆς ἀπογοήτευσης νά καταπιέζει τήν

καρδιά του. Οἱ ἐπαγγελίες καταχω-
ροῦνται σέ σελίδες δυσεξαρίθμητες.
Καί τὰ ἔργα συμπιέζονται σέ χῶρο,
πού δέν καλύπτει τήν ὄψη μιᾶς καί
μόνης σελίδας.

Ἡ φτώχεια τῶν ἔργων εἶναι τό χα-
ρακτηριστικό δείγμα γραφῆς τοῦ Ἀρ-
χιεπισκόπου, πού φιλοδόξησε νά πιά-
σει τό τιμόνι τοῦ σκάφους τῆς Ἐκκλησί-
ας ὕστερα ἀπό τόν ἄπραγο Σεραφεῖμ
καί ὕστερα ἀπό μιά ὀλόκληρη εἰκοσι-
πενταετία ἔνοχης σιωπῆς καί ἔντονης
παρασκηνιακῆς δολοπλοκίας.

Ὁ νέος προκαθήμενος εἶπε πολλά.
Φώναξε σέ τόνους στριγκούς. Ὑπο-
σχέθηκε ἀναγέννηση, ἀνανέωση καί
ἀνοικοδόμηση. Ἀλλά δέν κατάφερε νά
στήσει οὔτε ἓνα μικρό, ἔστω ἀπό ἄμμο,
πυργίσκο προσωπικῆς δημιουργίας.

Ἡ τριετία κύλησε. Καί ὁ ἑλληνικός
λαός, τό πλήρωμα τῆς Ὁρθόδοξης
ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας, πού δέχτηκε τόν
καταιγισμό τῶν ὑποσχέσεων, δέν εἶδε
νά μπαίνει ἓνα τοῦθλο πάνω σέ ἄλλο
καί δέ χάρηκε τόν ἐγκαινισμό μιᾶς προ-
σπάθειας, πού νά ἀποτελεῖ πραγμά-
τωση καί ὑλοποίηση τῶν μεγαλεπήβο-
λων σχεδίων.

Πρός μεγάλη ἀπογοήτευση ὅλων,
στόν πίνακα τῶν «ἐπιτευγμάτων» ἀ-
ποτυπώθηκαν κηλίδες. Μικρότητες.
Ἰντριγκες, Δολοπλοκίες τοῦ παρασκη-
νίου. Λειτουργία ἐκφυλιστικῆ τοῦ Ἁγιο-
πνευματικοῦ Συνοδικοῦ θεσμοῦ τῆς
Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας. Ἐμπλοκή στίς
σχέσεις μέ ἐκκλησιαστικούς καί μέ κο-
σμικούς παράγοντες. Ἱστορίες καί
πρωτοβουλίες ἀπίθανης διαφθορᾶς,
πού ἔφτασαν ἴσαμε τή χρήση τῆς
πλαστογραφίας. Ὅλα αὐτά ἀπό τόν
Ἀρχιεπίσκοπο, πού ὑποσχέθηκε ἔμμο-

νή στην Ὁρθόδοξη Παράδοση καί πιστότητα στην ἀξιοκρατία.

Τά αἷτια μὴν τὰ ἀναζητήσετε σέ ἐξωγενεῖς παράγοντες. Μὴν πείτε, πῶς τὸν ἀνέκοψαν οἱ συνεπίσκοποί του, τὸ Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας. Γιατί τὸ σῶμα αὐτὸ θρῖσκεται, ἐδῶ καί χρόνια, σέ χειμέρια νάρκη. Μὴν καταλογίσετε τὴν εὐθύνη τῆς τροχοπέδησης στὰ κλιμάκια τῆς ἀθεΐας. Γιατί ὁ μηχανισμός τῆς ἀθεΐας δέν στήθηκε στὶς μέρες τοῦ κ. Χριστόδουλου, ἀλλὰ λειτουργεῖ ἀσταμάτητα μακρότερα ἀπὸ ἕνα ὁλόκληρο αἰῶνα. Μὴν ἀποδώσετε τὴν ἀποτυχία στὶς ἀναπάντεχες συγκυρίες, γιατί οἱ μεγάλες ὑποσχέσεις διατυπώθηκαν καί ἐξαγγέλθηκαν μέσα σ' αὐτές τίς συγκυρίες. Μέσα στὴν καταχνιά, πού μᾶς τὴν κληροδότησε ὁ αἰώνας τῶν σεισμικῶν ἀλλαγῶν καί στή θολή ἀνατολή τῆς παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας τοῦ εἰκοστοῦ πρώτου αἰῶνα.

Ἡ ἀποτυχία καί ἡ συνακόλουθη καθολικὴ ἀπογοήτευση πρέπει νὰ χρεωθεί ἀποκλειστικά καί μόνο στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο. Στὸ βηματισμὸ τῆς κοσμικῆς, ἡγεμονικῆς ἐπαρσης, πού ἐγκαινίασε. Στὴν ἀμετρία τοῦ λόγου καί τῶν ὑποσχέσεων, πού διοχέτευσε στὰ κανάλια τῆς πληροφόρησης. Στὰ πλαστὰ ὁράματα, πού σκηνοθέτησε, γιὰ νὰ εἰσπράξει χειροκροτήματα καί πόντους δημοτικότητας. Στὸ ἀνίκανο καί στιγματισμένο-σέ πανελλήνια κλίμακα-ἐπιτελεῖο, πού στέγασε στοὺς κορεσμένους ἀπὸ σκάνδαλα χώρους τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Αὐτά τὰ νοσηρὰ φαινόμενα ἀποδεικνύουν, ὅτι ὁ Χριστόδουλος δέν εἶχε

τά φόντα. Δέν ἦταν ὁ ἄνθρωπος ὁ ἰκανὸς νὰ φέρει μιὰ ἀλλαγὴ. Νὰ στρέψει τὸ τιμὸνι τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης ἀπὸ τὸ δρομολόγιο τῆς δολοπλοκίας καί τῆς αὐθαιρεσίας στὴν Ἱεροκανονικὴ ἐντιμότητα. Ἀπὸ τὴ μηχανορραφία τῆς κοσμικῆς σκοπιμότητας στὸ θεοφώτιστο κλίμα τῆς Πεντηκοστῆς. Ἀπὸ τὴν κενὴ προβολή στὸ σεμνὸ βηματισμὸ τῶν ἀποστολικῶν παραδόσεων. Πῆρε τὴν ἐκκλησιαστικὴ πρωτοκαθεδρία μετὰ τὸν Σεραφεῖμ. Ἀλλὰ δανείστηκε ἀπὸ τὸν προκάτοχό του καί ὅλα τὰ συνωμοτικὰ τεχνάσματα. Τὴ δεξιότητα τοῦ σκοτεινοῦ παρασκηνίου. Τὴν ἱταμὴ περιφρόνηση πρὸς τίς ἐπιταγές τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν ἁγίων Πατέρων μας. Τὴ μεθοδολογία στήριξης τοῦ θρόνου στὴν ἀνοχή τῆς ἀναξιοκρατίας. Τὴν εὐνοιοκρατικὴ προώθηση στὶς κεντρικὲς διοικητικὲς καί ἐπισκοπικὲς θέσεις τῆς Ἐκκλησίας τῶν «ἡμετέρων», τῶν κολάκων, πού σκαρφάζουν στὰ σκαλοπάτια τῶν ἀξιωματῶν φωνάζοντας συνεχῶς «ζήτω». Τὴ φίμωση τῶν θεσμικῶν ὀργάνων τῆς Ἐκκλησίας, τῶν δυὸ Συνοδικῶν Σωμάτων, καί τὴν ἐπένδυση τῆς γνώμης τοῦ προέδρου μὲ τὴν πλαστογραφημένη Συνοδικὴ συγκατάθεση.

Ὅλα αὐτά, τὰ σκοτεινὰ στοιχεῖα τῆς «κυβερνητικῆς» τοῦ Σεραφεῖμ, τὰ προσέλαβε ὁ κ. Χριστόδουλος καί τὰ ἔκανε κατευθυντήρια στοιχεῖα τῆς δικῆς του ἀρχιεπισκοπικῆς δραστηριότητας. Ἦθος καρδιάς ἐνός «προκαθιμένου» τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καί βῆμα ποδός στὶς πρώτες παρόδους τῆς τρίτης χιλιετίας.

Συνεχίζεται

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

Ἀμείλικτο ἐρώτημα

Ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου, ὁ Κάϊν;

Φοβερό ἐγκλημα ἡ ἀφαίρεση μιᾶς ζωῆς, ὅπως ἐγίνε ἀπό τόν Κάϊν καί μάλιστα ἡ ἀφαίρεση τῆς ζωῆς τοῦ ἀδελφοῦ του. Φοβερότερο, ὅμως, ἐγκλημα εἶναι ἡ ἠθική δολοφονία, ὅπως ἐγίνε ἀπό τή Σεραφειμική κλίκα, τῶν δώδεκα ἐκλεκτῶν ἀρχιερέων καί, δυστυχῶς, ἐπικυρώθηκε καί ἐπαναλήφθηκε ἀπό τόν κ. Χριστόδουλο καί τή συντροφία του.

Η διαφορά στίς δύο περιπτώσεις ἐγκτεται στή συνειδησιακή κρίση τῶν ἐνόχων. Στήν ἀφαίρεση ζωῆς, ὁ δράστης, ἀκόμα καί ἂν μετανοήσῃ εἰλικρινά, δέν ἔχει καμμιά δυνατότητα νά ἐπανορθῶνῃ τό ἐγκλημά του. Στήν ἠθική δολοφονία παρέχεται ἡ δυνατότητα στό δράστη νά ἐπανορθώσῃ τό ἐγκλημά του, ὅσο εἶναι στή ζωή καί ἔχει τή δυνατότητα αὐτή. Αὐτό ἀποτελεῖ καί τήν κραυγή τοῦ πόνου μας, τῆς θλίψης μας καί τῆς πιό ἐγκάρδιας εὐχῆς μας.

Υπόμνηση διαρκή καί κλήση γιά ἐπανόρθωση ἅς ἀποτελέσουν τά σχετικά λόγια τῆς Ἀγίας Γραφῆς. Ὁ Κύριος καί Θεός ρώτησε τόν Κάϊν: «Ποῦ εἶναι ὁ ἀδελφός σου ὁ Ἄβελ;». Καί ἐκεῖνος ἀπάντησε: «Δέν γνωρίζω· μήπως ἐγώ εἶμαι φύλακας τοῦ ἀδελφοῦ μου;». Εἶπε δέ ὁ Κύριος: «Τί εἶναι αὐτό, πού ἔκανες; Ἡ φωνή τοῦ αἵματος τοῦ φονευθέντος ἀδελφοῦ σου ὑψώνεται ἀπό τή γῆ στόν οὐρανό πρός ἐμέ καί βοᾷ καί ζητάει τήν τιμωρία σου» (Γενέσ. δ' 9-10).

Δ. ΚΥΡΙΤΣΗΣ

Διδάκτωρ Νομικῆς

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΟΥΡΑΤΙΔΗ

Τὴν 4η Μαΐου ἐκοιμήθη ὁ γνωστός ὁμότιμος καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ ἐπὶ μακρὰ σειρά ἐτῶν Πρόεδρος τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων» Κωνσταντῖνος Μουρατίδης. Ἡ ἀδόκητη ἐκδημία του προξένησε, ἀνθρωπίνως, λύπη καὶ ὀδύνη στοῦ μεγάλο πλῆθος τῶν συνεργατῶν καὶ τῶν φίλων του. Ἀλλωστε ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς ἐχθροὺς δέν εἶχε. Ἡπιος καὶ γαλήνιος, ἀλλὰ καὶ μαχητὴς καὶ ἀγωνιστής, ἔχει προσφέρει πολλὰ καὶ στήν ἐπιστήμη τῆς Θεολογίας, ἀλλὰ καὶ στοῦ γενικότερου ἐκκλησιαστικοῦ χώρου, καὶ μέ τό λόγο του καὶ μέ τή γραφή του καὶ μέ τή σοφία τῆς σκέψης του. Προπάντων ὅμως μέ τό ἀκέραιο ἐκκλησιαστικό του φρόνημα, τό ζωντανό του παράδειγμα, τήν ἐντιμότητά του καὶ τήν ἀγωνιστικότητά του. Ὁ ρέκτης καὶ δραστήριος καθηγητὴς Μουρατίδης ζοῦσε ἔντονα καὶ μέ ἀγωνία μεγάλη τά πολλά καὶ ποικίλα προβλήματα, πού ἐκτυλίσσονταν κατὰ καιροὺς καὶ στόν εὐρύτερο, ἀλλὰ καὶ στό δικό μας ἑλλαδικό ἐκκλησιαστικό χώρο καὶ ἔδινε πάντοτε τό ἀγωνιστικό του παρόν, χωρίς συμβιβασμούς, χωρίς ιδιοτέλεια ἢ ἄλλου εἶδους σκοπιμότητες, μέ τόλμη καὶ παρρησία, ἀδιαφορώντας γιά τίς συνέπειες καὶ τό προσωπικό του κόστος.

Δέν εἴμεθα οὔτε οἱ ἀρμόδιοι οὔτε οἱ κατάλληλοι νά ἀναφερθοῦμε στοῦ πολυσχιδῆς καὶ πολυσήμαντο ἔργο τοῦ ἀείμνηστου κα-

θηγητή. Αὐτό θά μᾶς τό παρουσιάσουν ἄλλοι, ἀρμοδιότεροι καὶ καταλληλότεροι. Μέ τοῦτες τίς πτωχές καὶ ταπεινές σκέψεις τολμοῦμε νά ἐπισημάνουμε ὀλίγα μόνο καὶ νά ἐστιᾶσουμε τήν ἀναφορά μας σέ μιά ἀπό τίς πολλές δραστηριότητες τοῦ σοφοῦ καθηγητή. Ὁ ἀείμνηστος δάσκαλος ἔζησε ἀπό πολύ κοντά τό σοβαρότερο ἐκκλησιαστικό πρόβλημα μέ τίς «βίαιες ἐκπτώσεις» τῶν Δώδεκα Μητροπολιτῶν ἀπό τήν προηγούμενη ἐκκλησιαστική διοίκηση. Πρόβλημα τό ὅποιο, δυστυχῶς, μεταφέρθηκε ἀπαράλλακτο ἀπό τή σημερινή ἐκκλησιαστική ἡγεσία καὶ στόν αἰῶνα πού ἤδη διανύουμε.

Τά παράδοξα καὶ πρωτόγνωρα πού ἐκτυλίχθηκαν ὅλα αὐτά τά χρόνια (καὶ δέν εἶναι λίγα, φθάνουν τά 27) προκαλέσαν πόνο καὶ θλίψη βαθειά στοῦ σεβαστοῦ καθηγητή. Ἀπό τή δημιουργία τοῦ προβλήματος τό ἔτος 1974 ἔσπευσε νά συμπαρασταθεῖ στή χορεία τῶν τόσο ἄδικα καὶ βάνανυσα ἀπομακρυνθέντων ἀπό τίς Μητροπόλεις τοὺς Δώδεκα Ἀρχιερέων, οἱ ὅποιοι, ὑπεύκοντες στήν ἀρχιερατική τους συνείδηση καὶ σεβόμενοι τήν κανονική τάξη «ὡς λόγον ἀποδῶσκοντες», ἀκολούθησαν ἀσυμβίβαστοι μιά πορεία «μαρτυρίου καὶ μαρτυρίας». Καί ἡ συμπαρατάση αὐτή τοῦ Κωνσταντίνου Μουρατίδη στόν ὥρατο αὐτό ἀγῶνα τῶν δώδεκα (ἀρχικά) καὶ τῶν τριῶν (στή συνέχεια) Ἀρχιερέων ἦταν πολλαπλή καὶ ἔμπρακτη. Με τή δύναμη τῆς γραφίδας του καὶ τή σοφία τῆς σκέψης

του κατ' ἐπανάληψη στιγμάτιζε τὰ ἐκκλησιαστικά αὐτά ἀπαράδεκτα, τὰ ὅποια, κατὰ πρόδηλη παραβίαση τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς τάξεως, τόσο βαρεῖά τραυμάτισαν τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἔπληξαν ἀνεπανόρθωτα τὸ κύρος τῆς διοικήσεώς της. Ἀλλὰ καὶ πέραν αὐτῶν, ὁ καλὸς καθηγητὴς ἔδειχνε τὴ συμπαράστασή του στὸ πρόβλημα μὲ τὴ ζωντανή καὶ ἐνεργὸ συμμετοχὴ του σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις καὶ τὰ συνέδρια ποὺ διοργάνωσαν κατὰ καιροὺς φίλοι τῶν ἐμπερίστατων Μητροπολιτῶν, γιὰ νὰ προβάλουν στὸν εὐσεβῆ λαὸ τὸ μέγεθος τῆς ἀδικίας καὶ τῆς ἐκτροπῆς, ὑποδεικνύοντες στὴ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας τὴν ἐπαναφορὰ τῆς Κανονικῆς τάξεως. Καὶ ὅταν τὸ ἐκκλησιαστικὸ πρόβλημα ἔφθασε στὸ ἀποκορύφωμα τῆς αὐθαιρέσις μὲ τὴν ἐπιβολή, τὸν Αὐγούστο του 1993, στοὺς ἐναπομείναντες πλέον τρεῖς Μητροπολίτες, Θεσσαλιώτιδος Κωνσταντῖνο, Ἀττικῆς Νικόδημο καὶ Λαρίσης Θεολόγο, τῶν ἀνυπόστατων, ἀντικανονικῶν καὶ παράνομων «ἐπιτιμίων ἀκοινωνησίας», ὡς μεθόδευση καὶ τέχνασμα γιὰ τὴ βίαιη νέα ἀπομάχρυνσή τους, μετὰ τὴ δικαίωση μὲ τριάντα καὶ πλέον ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (βλ. καὶ παρέμβαση Μητροπολίτη στὴ Σύνοδο), ὁ ἔντιμος καὶ δίκαιος καθηγητὴς Μουρατίδης, συναισθανόμενος τὸ μέγεθος τῆς ἀδικίας καὶ τῆς Κανονικῆς ἐκτροπῆς, ἔσπευσε καὶ τὴν πρώτη κιόλας ἡμέρα, ποὺ πληροφορήθηκε τὴν ἔκδοση τῶν ἀντικανονικῶν Συνοδικῶν Πράξεων, διετύπωσε, μὲ τὴν ὑπευθυνότητά ποὺ τοῦ ἐπέβαλλε ἡ ιδιότητα τοῦ καθηγητῆ τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, τὶς παρακάτω θέσεις μὲ μιά σύντομη καὶ περιεκτικὴ ἀνακοίνωση. Τὴν παραθέτουμε αὐτούσια, γιὰ νὰ ἀντιληφθοῦν οἱ ἀναγνώστες καὶ τὸ βαθύ πόνο τοῦ ἀείμνηστου καθηγητῆ γιὰ τὰ τραγικὰ ἐκκλησιαστικά συμ-

βάντα ἐκείνων τῶν ἡμερῶν καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἐκτροπῆς. Δῆλωνε λοιπὸν ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς:

«*Τὸ ἐπιβληθὲν εἰς τοὺς τρεῖς Μητροπολίτας ἐκ μέρους τῆς Δ.Ι.Σ. ἐπιτίμιον τῆς «ἀκοινωνησίας», δὲν προβλέπεται διὰ τοὺς ἐπισκόπους ἀπὸ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ εἶναι κανονικῶς ἀνυπόστατον, μὴ παράγον οὐδὲν ἀποτέλεσμα.*

Τὸ ἐκδοθὲν ἀπὸ 10.8.93 σχετικὸν ἀνακοινωθὲν τοῦ γραφείου τύπου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἶναι ἀκατανόητον καὶ ἀντιφατικὸν κείμενον, νοσηματικὴ κατασκευή πρὸς ἐχθρισμὸν καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν λαϊκῆς καταναλώσεως.

Ἡ Δ.Ι.Σ. ἐπιληφθεῖσα τοῦ θέματος αὐτοῦ, πάλιν ἄνευ κλητεύσεως, ἀκροάσεως καὶ ἀπολογίας τῶν ἐνδιαφερομένων, ἀντικανονικῶς καὶ ἀναρμοδίως ἀπεφάσισε καὶ μάλιστα προλαμβάνουσα τὰ ἀρμόδια ἐκκλησιαστικὰ δικαστήρια περὶ τῆς ἐπιβληθισμένης ὑπ' αὐτῶν ποινῆς καθαιρέσεως.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΡΑΤΙΔΗΣ

Καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου

Πρόεδρος

Πανελληνίου Ἐνώσεως Θεολόγων».

Αὐτὴ ἦταν ἡ ἄμεση ἀντίδραση τοῦ γενναίου καὶ ἀσυμβίβαστου πανεπιστημιακοῦ δασκάλου καὶ Θεολόγου, ὅταν ἄλλοι συνάδελφοί του πρὸ τοῦ προβλήματος σιώπησαν καὶ ἄλλοι, μὲ ἔνοχη βούληση, ἔσπευδαν νὰ διατυπώσουν ὑπερασπιστικὸ λόγον στίς πρωτοφανεῖς αὐτές ἀντικανονικότητες, εἰσηγούμενοι καὶ μετέχοντες στὴν ἔκδοση ψηφισμάτων ἀπὸ τὶς Πανεπιστημιακές τοὺς Σχολές. Καὶ θὰ πρέπει τὸ κείμενο αὐτὸ νὰ ἀποτελέσει τεκμήριο ἐκτροπῆς καὶ γι' αὐτοὺς, ποὺ προκάλεσαν αὐτὴ τὴ βαρύντατη Κανονικὴ ἐκτροπὴ καὶ γι' αὐτούς, ποὺ, ἐπικαλούμενοι τὶς ἀπόψεις καὶ τοὺς φιθύρους γνωστῶν καὶ ἀγνώστων νομομαθῶν καὶ κανονολόγων, ἀνέχονται καὶ σήμερα τὴ

Λαός του Θεού και Παπισμός

Η επίσκεψη του Πάπα στην Ελλάδα έφερε στην επιφάνεια τις διαφορές, πού χωρίζουν την Όρθοδοξία από τη Δυτική Χριστιανοσύνη. Δημοσιεύτηκαν πολλά κείμενα με αναφορές στους Σταυροφόρους, στην άλωση της Πόλης, στο βίαιο μαζικό εξονντισμό έμπερίστατων Όρθοδόξων πληθυσμών, στους διωγμούς των Σέρβων Όρθοδόξων, στην εγκατάλειψη από τη Χριστιανική Δύση των Χριστιανών της Ανατολής στα νύχια του Ισλάμ και πολλά άλλα. Αναφέρθηκαν, ακόμα, τό Πρωτείο και τό Άλάθητο του Πάπα και έπισημάνθηκαν οί θεολογικές αποκλίσεις του filioque, του νομικισμού και του σχολαστικισμού της παπικής θεολογίας, του καθαρτηρίου, της άσπίλου συλλήψεως της Θεοτόκου και των άλλων δογματικών καινοτομιών της Δύσεως, μετά τό σχίσμα. Θά πρέπει νά τονισθεί, έν τούτοις, ότι καμιά διαφορά δέν υπήρξε τόσο μοιραία γιά την ένότητα της Έκκλησίας, όσο τό Πρωτείο και ή θεωρητική του έμπέδωση, τό Άλάθητο.

συνέχιση αὐτῆς τῆς θλιβερῆς καταστάσεως. Καί ἀσφαλῶς ὡς τέτοιο τεκμήριο ἐντροπῆς θά τό καταγράψει καί ὁ ἐκκλησιαστικός ἱστορικός τοῦ μέλλοντος.

Τά παραπάνω καταγράφονται ὡς μία πτυχή τῆς μεγάλης προσφορᾶς στήν Έκκλησία τοῦ ἀείμνηστου καθηγητῆ Κωνσταντίνου Μουρατίδη. Καί γιά τήν προσφο-

ρῆς, γιά τή συμπεριφορά τῶν Δυτικῶν ἔναντι τῶν λαῶν τῆς Ανατολῆς, οἱ παπικοί ἐπιρρίπτουν τίς εὐθύνες στίς κοσμικές ἐξουσίες, καί ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ ἔκφραση συγγνώμης γιά σφάλματα τοῦ παρελθόντος εἶναι τοῦ συρμοῦ τελευταία στή Ρωμαϊκή Έκκλησία καί ὄχι μόνο! Όσον δέ ἀφορᾶ στίς δογματικές καινοτομίες, ὁ λόγος καί ὁ τρόπος ἐπιβολῆς τους σχετικοποιεῖ τό κύρος τους. Υἱήρξαν μᾶλλον καρποί διπλωματικῶν ἐλιγμῶν μέ στόχο τήν αὐξηση τοῦ γοήτρου τῆς κορυφῆς τῆς Παπικῆς Ἱεραρχίας καί τήν ἀναβάθμιση τῆς εἰκόνας της στό λαό, παρά γνήσιες ἐκκλησιαστικές ἀποφάσεις. Ένας νέος Όρθόδοξος (προσῆλυτος) Ἀμερικανός Θεολόγος γράφει σχετικά μέ τά νέα Μαριολογικά δόγματα τῶν παπικῶν: «*Ἡ Όρθόδοξη Έκκλησία κάνει δόγμα μόνο ὅ,τι εἶναι βασικό γιά τή σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Έκκλησία δέν δογματίζει πάνω σέ θέματα ἀπόψεων (θεολογούμενα). Ἡ Ρωμαιοκαθολική Έκκλησία, ἀντίθετα, ἔχει ἐπιδείξει ἔντονη σπουδή στό νά κάνει αὐτό ἀκριβῶς... Φαί-*

ρά τοῦ αὐτῆ ἀσφαλῶς θά ἀπολαμβάνει τό δίκαιο ἔπαινο σήμερα, πού ἡ ἁγία ψυχή του, ἀπαλλαγμένη ἀπό τίς μικρότητες τοῦ κόσμου τούτου, περιίπταται στό Θρόνο τοῦ Δικαίου Κριτῆ.

Ἄς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη καί ἡ ἀνάπαυσή του.

Δ.

νεται, ὡσάν ἡ εὐσέβεια τοῦ Λαοῦ νά δίνει στούς Ρωμαίους Ποντίφικες τήν ἀφορμή, πού ἐπιζητοῦν, γιά νά ἀσκήσουν τήν ἐξουσία τοῦ Ἀλαθήτου τους, ὀρίζοντας νέα δόγματα. Τό πόσο ἡ λαϊκή εὐσέβεια βάρυνε στήν ἀνάπτυξη νέων δογμάτων, γίνεται φανερό ἀπό τό πόσο σοβαρά ἐλήφθησαν ὑπόψη οἱ «ἐμφανίσεις» τῆς Παναγίας, (πού ἀποκάλυπτε διάφορα «μυστικά» σέ ἀνώριμα πρόσωπα... Ἀντίθετα, στήν Ὁρθόδοξη Παράδοση), παρ' ὅτι κάποιο ὄραμα δέν ἀποκλείεται νά γίνει δεκτό ὡς αὐθεντικό, (πρᾶγμα σπάνιο), τά ὁράματα, ἐν τούτοις, οὐδέποτε ἀπετέλεσαν τή βάση γιά τόν ὀρισμὸ δογμάτων» (Clark Carlton, «The Truth», Ἑκδ, Regina Orthodox Press 1999, σελ. 164-165).

Οἱ ἴδιοι οἱ Ρωμαῖοι ἰθύνοντες μικρὴ σημασία δίνουν στίς δογματικές διαφορές. Ὁ σημερινὸς Πάπας ἀνάλογα μέ τό ἀκροατήριό, στό ὁποῖο ἀπευθύνεται, ἀπαγγέλλει κάποτε τό Σύμβολο τῆς Πίστεως στή μορφή, πού τό συνέταξε ἡ Πρώτη Οἰκουμένη Σύνοδος, χωρὶς, δηλαδή, τό *filioque*. Ἐκεῖνο, πού φυλάσσεται ὡς κόρη ὀφθαλμοῦ, εἶναι τό Πρωτεῖο καί τό Ἀλάθητο. Πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια εἶχε εὐστοχα παρατηρήσει ὁ μακαριστὸς π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος: «Πρέπει νά κατανοήσωμεν ὅτι τὸν Παπισμὸν δύο, κυρίως, πράγματα ἐνδιαφέρουσι: τὸ Πρωτεῖον καί τὸ Ἀλάθητον. Ἐκεῖ ἔχει τήν μεγίστην εὐαισθησίαν. Ἐκεῖ «πονεῖ» πολὺ. Διὰ πάντα τὰ ἄλλα (ἴσως μὴδὲ τοῦ *filioque* ἐξαιρουμένου) θά δείξῃ πολλήν ἀνοχήν καί πολλήν συγκατάβασιν...». («Τὰ δύο Ἀκρα», Ἀθῆναι 1986, σελ. 44). Τοῦτο ἐπιβεβαιώνεται πλήρως καί ἀπὸ συνέντευξη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῶν ἐν Ἀθήναις Καθολικῶν κ. Νικολάου Φώσκολου στό «Ἔθνος» (7-4-2001). Εἶπε:

«Γιὰ μᾶς τοὺς Καθολικοὺς ἡ Ἐκκλησία εἶναι μιά πυραμίδα, μέ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἀρχιεπίσκοπο Ρώμης, τὸν Πάπα... (Αὐτὴ ἢ διαφορά ἀπὸ τοὺς Ὁρθοδόξους) δέν εἶναι μόνο διοικητική, ἀλλὰ δογματική, διότι,... ὁ Πάπας ἔχει τὸ Ἀλάθητο. Δηλαδή, ὅταν ἐκφέρει τὴ γνώμη ὁλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ θεμάτων πίστεως καὶ ἠθῶν, μέ τὴ συμπαράσταση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δέν κάνει λάθος δογματικὸ ἢ ἠθικόν».

Στό μελετητὴ τῆς διαιρέσεως τοῦ Χριστιανισμοῦ στήν Εὐρώπη, μετὰ τὴν πρώτη χιλιετία, εὐλόγα γεννιέται ὁ προβληματισμός: πῶς λειτούργησε ὁ «Λαὸς τοῦ Θεοῦ» μέσα στή Δυτικὴ Χριστιανοσύνη, ἡ ὁποία τελικῶς ξέπεσε; Πῶς ἀναπαύθηκε ἡ «συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας» στήν ἰδέα ὅτι ὁ «πυραμιδοειδής» διοικητικὸς ὀργανισμὸς τῆς Ἐκκλησίας, μέ ἐπὶ κεφαλῆς ἓναν «ἀλάθητο» ἄνθρωπο ἀποτελεῖ θεοπρόβλητο δόγμα; Ἀπὸ Ὁρθόδοξη πλευρά, μέ ἀφορμὴ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Πάπα, κάποιες ἱερατικές γραφίδες ἀναφέρθηκαν στό «Λαὸ τοῦ Θεοῦ». Σταχυολογοῦμε ἀπὸ τό Περιοδικὸ «Παρακαταθήκη» (τευχ. 17, Μάρτιος-Ἀπρίλιος 2001). Ὁ ἀρχιμ. Τιμόθεος, Καθηγούμενος Ἱ. Μ. Παρακλήτου, γράφει: «Ὁ Λαὸς τοῦ Θεοῦ... εἶναι τὸ μικρὸ ἀλλὰ εὐλογημένον ποίμνιο, στό ὁποῖο ἀναπαύεται τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο. Αὐτὸς ἐκφράζει τὴν ἐκκλησιαστικὴ συνείδησι καὶ παραμένει ἄγρυπνος θεματοφύλαξ τῆς πατροπαράδοτου πίστεως». Ἐπίσης, «Τριάντα Κληρικοὶ Ἱ. Μητροπόλεων τοῦ Λεκανοπεδίου Ἀττικῆς» κινοῦνται στήν ἴδια κατεύθυνση: «Ἡ μόνη αὐθεντικὴ ἐρμηνεία τῶν Ἱερῶν Κανόνων εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη συνείδηση τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας... Αὐτὸ τὸ δικαίωμα τὸ ἔχει *ex officio* τὸ Ὁρθόδοξο πλῆρωμα».

Αυτές οι απόψεις αποτελούν απόσταγμα της Ὁρθόδοξης Θεολογίας. Πόσο, όμως, συνεπής προς τήν Ὁρθόδοξη Θεολογία μας είναι η σημερινή πράξη και των ποιμένων και των πιστών, που τρέφονται με τὰ νάματα τῶν ἁγίων Πατέρων μας; Πόσο σύμφωνη με τήν ἐν γένει στάση τῶν Ποιμένων μας σήμερα είναι αυτή ἡ ἀναφορά στό Λαό τοῦ Θεοῦ; Αυτό είναι ἕνα ἀγκάθι στή συνείδηση πολλῶν πιστῶν.

Ὁ προβληματισμός είναι ἐντονος, γιατί μεταξύ τῶν Ποιμένων μας ὑπάρχει ἔλλειμμα «σκευῶν ἐκλογῆς» τοῦ Θεοῦ καί περίσσεια ὑποτακτικῶν μᾶς ἁκαμπτης ἐξουσιαστικῆς δομῆς, θεμελιωμένης τάχα στους Ἱερούς Κανόνες, που ἔχει, ἄρα, θεία προέλευση. Λίγοι Ποιμένες προβάλλουν τό πρόσωπο τοῦ ἐσταυρωμένου «*Βασιλέως τῆς Δόξης*». Οἱ περισσότεροι ἀπό τοὺς ἀξιόλογους κληρικούς μας, ὅταν ἐξεγείρονται, εἶναι γιά νά φιλονεικήσουν περί τό «*ἄνιθον καί τό κύμινον*» τοῦ μπαξέ τῶν «*θεολογούμενων*». Ἐλάχι-

στοι ἀντιδροῦν στήν παραχάραξη Ἱερῶν Κανόνων, ὅταν ἡ ἐκκλησιαστική ἐξουσία γιά νά ἐπιβληθεῖ χρησιμοποιεῖ τή βία καί τήν ἀπάτη καί πατὰ ἐπὶ πτωμάτων, καί αὐτή τήν κατάσταση τήν ὀνομάζει «*Κανονική Τάξη*». Πολλοί ἀποτρέπουν τό λαό νά ἐνδιαφέρεται γιά τὰ προβλήματα τῆς Ἐκκλησίας. Καλλιεργοῦν, ἀντίθετα, τή δῆθεν εὐσέβεια τῶν «*ὁραμάτων καί τῶν θαυμάτων*», ἐνός ἀνέξοδου ἐφησυχασμοῦ στήν ἀτομική σωτηρία, που ἐξαγοράζεται μέ τήν τυφλή ὑποταγή ἢ τήν ἰδιοτελή οἰκειότητα πρὸς τόν κληρο.

Τό πρόβλημα, λοιπόν, συνοψίζεται στό ἐξῆς: Εἶναι σήμερα τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, Κληρος καί Λαός, σέ θέση νά ἀποβάλλει τόν παπισμό, που ὑφέρει ἀκμαῖος μέσα στίς Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες μας, ἢ θά ἀφήσουμε νά ἐπιβληθεῖ σέ κάθε Ὁρθόδοξο χῶρο καί ἕνα Βατικανό, ὅπως οἱ Χριστιανοί τῆς Δύσεως τόν 11ο αἰώνα;

Ε. Χ. Οἰκονομάκος

Παπα-Γιάννη

**Εἶδες; Εἶδες; Ὁ Καλαβρύτων Ἀμβρόσιος
κάνει ἐξαγωγή παπάδων εἰδικῶν προδια-
γραφῶν. Καί ὁ Ἀθηνῶν Χριστόδουλος κά-
νει εἰσαγωγή.**

**Φιλικά
Παπα-Γιώργης**

Αν και στον κοινωνικό μου περίγυρο θεωρούμαι άτομο με επαρκή νοημοσύνη, υπάρχουν μερικά πράγματα, πού δεν τα καταλαβαίνω καθόλου.

Λόγου χάρι, τον τελευταίο καιρό, δεν κατάλαβα τί νόημα είχε τό δῆθεν αὐθόρμητο χειροκρότημα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅταν ὁ Πάπας ζήτησε συγγνώμη ἀπ' τό Θεό γιά πολύ παρωχημένες ἀμαρτίες κάποιων τέκνων του.

Τά δικά μου μάτια λοιπόν δεν δάκρυσαν ἀπό συγκίνηση, ἔμειναν ὅμως ὀρθάνοιχτα ἀπό ἀπορία.

Λένε ὅτι, σήμερα, πού τά φασιστικά καθεστῶτα σπὴν ὑφήλιο ὑποχωροῦν, γιατί δεν τά σηκώνει ἡ ἐποχή, κάποιες ὑφέρπουσες μορφές νεοφασισμού μέ πολύ δημοκρατικό προσωπεῖο γιγαντώνονται, χωρίς νά ἐγείρουν διαμαρτυρίες. Μιά τέτοια μορφή παίρνουν μερικές φορές καί τά ΜΜΕ. Προσπαθοῦν νά μέ πείσουν ὅτι πάσχω ἀπό κάποιο εἶδος στραβισμού, ὅταν ἀντιστέκομαι σπὴν πλύση ἐγκεφάλου, πού θέλουν νά περάσουν, ἀφοῦ δεν εἶναι δυνατόν ἐγώ νά βλέπω καλύτερα ἀπ' αὐτά, οὔτε νά σκέπτομαι πιό σωστά,

ὅταν βλέπω ἢ σκέπτομαι ἀπλῶς διαφορετικά.

Στή συγκεκριμένη περίπτωση ἔζησα ὅλη αὐτή τὴν κωμωδία τῆς συγγνώμης μέ ἀναπάντητα ἐρωτηματικά.

—Ποιά κέντρα ἢ παράκεντρα λήψεως ἀποφάσεων πολυδύναμα καί πολυεπίπεδα, ὑπαγορεύουν αὐτές τίς κωμικές συγγνώμες τοῦ Βατικανοῦ σπὴν Ἀργεντινῇ, σπὴν Ἑλλάδα ἢ ὅπου ἄλλοῦ κρίνεται σκόπιμο;

—Τί νόημα ἔχουν αὐτές οἱ δημόσιες ἀναγνωρίσεις ἐγκλημάτων, ὅπως τῆς ἀρμενικῆς γενοκτονίας ἢ τῆς γερμανικῆς θηριωδίας ἢ τῶν σταυροφοριῶν, τόσα χρόνια μετὰ ἀπὸ τότε, πού συντελέστηκαν, ὅταν ἡ ἱστορία ἔχει ἀμετάκλητα καταδικάσει αὐτά τά ἐγκλήματα;

Πρόσφατα δημοσιεύθηκε στό γαλλικό τύπο ἡ εἶδση ὅτι «ἀποκαθίστανται 515.000 θύματα τοῦ σοβιετικοῦ καθεστώτος». Καί βέβαια ἡ εἶδση θά ἦταν ἀστεία, ἂν δεν ἦταν μακάβρια, ἀφοῦ πρόκειται γιά νεκρούς.

Ἡ τελικὴ ἀπορία μου διατυπώνεται χωρίς περιστροφές. Ποιό μήνυμα βγαίνει πρὸς τά ἔξω ἀπὸ ὅλα αὐτά; Σημερινοὶ ἰσχυροὶ τῆς γῆς, ἀδικεῖτε, αὐθαιρετεῖτε, ἀφαιρεῖτε ἀνθρώπινες ζωές. Καί σεῖς ἀνίσχυροὶ μὴν ἀντιδράτε, νά εἴστε σίγουροι, ὅτι θά ἔρθει κάποια στιγμή στό ἐγγὺς ἢ στό ἀπώτερο μέλλον, πού ἓνας ἡγέτης «χαρισματικός» θά σᾶς ἀποκαταστήσει καί θά ζητήσει συγγνώμη ἀπ' τό Θεό γι' αὐτά, πού σᾶς ἔκαναν οἱ ὅμοιοί του.

Γιά γέλια ἢ γιά κλάματα;

Ρεπόρτερ

ΒΡΑΒΕΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΩΞΕΙΣ

Από την επίσημη έκδοση του περιοδικού «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» του μηνός Δεκεμβρίου πληροφορούμεθα ότι η Διαρκής Ίερά Σύνοδος κατά τη συνεδρία αυτής της 7ης Νοεμβρίου «...έξετάσασα μετά του προσήκοντος σεβασμού και του απαιτουμένου αισθήματος εϋθύνης έναντι της τε ιστορικής μνήμης και της αληθείας την μείζονος σημασίας προσφοράν του ιεροῦ Κλήρου εἰς τό εὐσεβές ἥμῶν Ἔθνος κατά τούς ζοφώδεις καί δυσχειμέρους τῆς κατά τά ἔτη 1941-1944 ὑπό τῶν ἀλλοτρίων Κατοχῆς καιρούς... ἔκριεν ἄξιον τιμῆσαι πάντας τούς φυλευσεβῶς πολυτίμους τῷ φιλοχρίστῳ τῶν Ἑλλήνων Γένει ὑπηρεσίας προσενεγκόντας εὐλαβεῖς κληρικούς... Ὅθεν, ἡμεῖς, οἱ ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς ἁνωθεν εἰρήνης καί τῆς ἀγάπης συγκροτοῦντες τήν Διαρκῆ Ίεράν Σύνοδον τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος... εὐγνωμόνως καί ὁλοκαρδίως διέγνωμεν τιμῆσαι...». Ἀκολουθεῖ μετά ἀπό αὐτή τήν εἰσαγωγήν κατάλογος τῶν τιμωμένων κληρικῶν, ἐπιζώντων καί κεκοιμημένων, στούς τελευταίους δέ περιλαμβάνονται καί οἱ δύο ἀγωνιστές κληρικοί, τότε ἀρχιμανδρίτες, Κωνστάντιος Χρόνης καί Λεωνίδα Παρασκευόπουλος. Καί προστίθεται ἐν τέλει τοῦ καταλόγου «...διὰ τῆς μετὰ θάνατον ἀπονομῆς τοῦ αὐτοῦ παρασῆμου, ἀνθ' ὧν ὑπέμειναν θυσιῶν καί ποικίλων κακώσεων, πιστοί διαμείναντες τῇ ὑψηλῇ Ἐκκλησιαστικῇ καί Ἐθνικῇ αὐτῶν ἀποστολῇ».

Πράγματι ἡ προσφορά τῶν δύο αὐτῶν ἄξιων τῆς πατρίδος κληρικῶν ὑπῆρξε μεγάλη καί πρὸς τήν Ἐκκλησίαν καί πρὸς τό χειμαζόμενον ἀπὸ τά δεινά τοῦ πολέμου καί τῆς ξένης κατοχῆς ἑλληνικό λαό. Γιά τόν μακαριστό γέροντα Κωνστάντιο διαβάζουμε χαρακτηριστικά στό βιβλίον «Πτυχές τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος» τοῦ διακεκριμένου θεολόγου Παν. Ἀνδριόπουλου: «...Ἡ μεγάλη του θρησκευτική, κοινωνική καί προπαντός ἐθνική δράση τόν ἀνέδειξε σέ πραγματικό πατέρα τῶν ἀνθρώπων τῆς περιοχῆς. Ἔσωσε μέ τίς παρεμβάσεις του στίς Γερ-

μανικές ἀρχές πολλούς ἀνθρώπους ἀπό τό ἐκτελεστικό ἀπόσπασμα. Δέν πιστεύουμε νά ὑπῆρξε ἄλλος κληρικός κατά τήν Κατοχή, πού ἡ παρουσία του γιά τόν λαό ἦταν τόσο σημαντική...». Ἀνάλογη ἦταν καί ἡ δράση κατά τά μαῦρα χρόνια τοῦ πολέμου καί τῆς κατοχῆς καί τοῦ μακαριστοῦ Λεωνίδα Παρασκευόπουλου, τοῦ γενναίου αὐτοῦ καί ἀκούραστου ἱεραποστόλου τῆς ἀγάπης, τῆς προσφορᾶς καί τῆς θυσίας. Δικαιη λοιπόν καί κατά πάντα ἄξια ἡ τιμή, πού τούς ἀπονέμει σήμερα ἡ Ἐκκλησία γιά τήν «ὑψηλὴν Ἐκκλησιαστικὴν καί Ἐθνικὴν αὐτῶν ἀποστολήν», ὅπως ἐπιγραμματικά ἐπιβεβαιώνεται καί μέ τήν οἰκείαν Συνοδική Ἀπόφαση.

Καί αὐτά μετὰ θάνατο. Καί μάλιστα μετὰ ἐξήντα περίπου χρόνια ἀπὸ τήν περίοδο τῆς προσφορᾶς τῶν ἐξαιρέτων αὐτῶν ὑπηρεσιῶν πρὸς τήν Ἐκκλησίαν καί τό Ἔθνος. Ποιά ὅμως ἦταν ἡ μεταχείριση εἰδικῶς τῶν δύο τιμωμένων σήμερα κληρικῶν ἀπὸ τῇ διοικούσᾳ Ἐκκλησίᾳ, ὅταν εὐρίσκονταν ἀκόμη στή ζωή; Ἐδῶ θά πρέπει νά δανεισθοῦμε ὅρο τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης καί νά ποῦμε: «Ἀντιστρόφως ἀνάλογη».

Καί νά γίνουμε πιό συγκεκριμένοι. Οἱ δύο αὐτοὶ ἀγωνιστές κληρικοί, κατά τῇ χρυσῇ περίοδῳ ἐπὶ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἱερωνύμου, ἐπιλέχθηκαν γιά τό ἐπισκοπικό ἀξίωμα, χωρίς ποτέ οἱ ἴδιοι νά τό ἐπιδιώξουν καί χωρίς ποτέ οἱ ἴδιοι νά τό ἐπιζητήσουν. Καί στόν μέν μακαριστό Κωνστάντιο (Χρόνη) ἀνατέθηκε ἡ διαποίμανση τῆς ἀκριτικῆς Μητροπόλεως Ἀλεξανδρουπόλεως, στόν δέ μακαριστό Λεωνίδα (Παρασκευόπουλο) ἡ διαποίμανση τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, ἐκεῖ ὅπου «κατά τούς δυσχειμέρους τῆς κατοχῆς καιρούς» εἶχε ἀναπτύξει τίς πλούσιες ἐκκλησιαστικές καί ἐθνικές δραστηριότητές του.

Τό ἔτος 1974 ὅμως τά πράγματα ἄλλαξαν. Νέα ἡγεσία ἀναλαμβάνει τό πηδάλιο στή διοίκηση τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας. Καί μέ τίς πρῶτες ἐνέργειές της δώδεκα ἄξιοι καί ἀνεπίληπτοι Μητροπολίτες ἐκδιώκονται βίαια καί

ἐπιλεκτικά από τις Μητροπόλεις τους. Χωρίς καμμία κατηγορία (δέν υπήρχε άλλωστε), χωρίς καμμία κανονική διαδικασία, χωρίς απόλογα, ούτε καν ακρόαση. Μέ βάση αποκλειστικά και μόνο δύο Συντακτικές Πράξεις της τότε δικτατορικής Κυβερνήσεως. Οί δώδεκα αυτοί Ἀρχιερεῖς δέν μετείχαν σέ καμμία διαδικασία, ούτε ἀνακρίσεων ούτε ἐκκλησιαστικῆς δίκης. Πληροφορήθηκαν τό πρῶτον τήν ἀπομάκρυνσή τους ἀπό τίς ἐκπομπές τοῦ ραδιοφώνου. Πρωτόγνωρες ἐνέργειες. Πολλά καί ἀπό πολλές κατευθύνσεις ἔχουν γραφεῖ γιά τά θλιβερά γεγονότα ἐκείνης τῆς περιόδου. Δέν εἶχαμε τήν πρόθεση νά τά ἐπαναφέρουμε καί πάλι στό προσκήνιο, ἄν δέν σχετίζονταν ἄμεσα μέ τό προκείμενο θέμα. Ἄν ἀνάμεσα στούς ἀντικανονικά διωχθέντες Ἀρχιερεῖς δέν ἦσαν καί οἱ δύο μακαριστοί Γέροντες Κωνστάντιος καί Λεωνίδα, τούς ὁποίους ἔρχεται σήμερα ἡ ἴδια ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία νά τιμήσει καί νά βραβεύσει γιά «τήν ὑψηλήν Ἐκκλησιαστικήν καί Ἐθνικήν αὐτῶν ἀποστολήν». Ὅποια ἀντίφαση! Σήμερα τούς θεωρεῖ ἀξιούς τῆς «ἐκκλησιαστικῆς αὐτῶν ἀποστολῆς» γιά τίς θυσίες καί τίς προσφορές τους κατά τά χρόνια τῆς κατοχῆς, ἐνῶ πρὶν ἀπό μερικά χρόνια ἡ ἴδια τούς εἶχε ἀπομακρύνει «βιαιῶς» ἀπό τίς Μητροπόλεις τους. Καί τό χειρότερο. Ἀφῆρσαν ἀπό τούς διωχθέντες ἀκόμη καί τούς τίτλους τῶν Μητροπόλεων, πού μέχρι τότε διαποιμνιζοῦν καί ἀντ' αὐτῶν τούς ἐβάπτιζαν μέ τά γνωστά «παρατσούκλια». Καί τόν μὲν μακαριστό Κωνστάντιο ὀνόμασαν ὡς Μητροπολίτη «Δαμαλῶν», τόν δέ μακαριστό Λεωνίδα ὡς Μητροπολίτη «Ρέοντος καί Πραστοῦ», γιά νά μή διατηρήσουν τίποτε ἀπό τίς Μητροπόλεις τους. Στήν πρόσφατη ὅμως ἀνακοίνωση τῆς Δ.Ι.Σ. γιά τήν ἀπονομή τῶν μεταθανάτιων διακρίσεων τά «προσωνύμια» αὐτά, μέ τά ὁποῖα ἐγγράφονταν κάθε χρόνο στά «ΔΙΠΤΥΧΑ» τῆς Ἐκκλησίας μέχρι τήν κοίμησή τους, δέν χρησιμοποιήθηκαν, τέθηκαν στό περιθώριο καί ἀντ' αὐτῶν ἀναφέρονται οἱ κανονικοὶ τίτλοι τῶν Μητροπόλεων, τούς ὁποίους τότε ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία εἶχε διαγράψει. Καί τόν μὲν τιμῶμενο σήμερα, Ἀρχιμανδρίτη (τότε), Κωνστάντιο ἀναφέρει ἡ Συνοδική Ἀπόφαση ὡς «μετέπειτα Μητροπο-

λίτη Ἀλεξανδρουπόλεως», τόν δέ ἐπίσης τιμῶμενο σήμερα, Ἀρχιμανδρίτη (τότε), Λεωνίδα ἀναφέρει ὡς «μετέπειτα Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης». Θά πρέπει ἐδῶ νά τονίσουμε καί τοῦτο τό χαρακτηριστικό. Ὅταν τό ἔτος 1991 ἐκοιμήθη «ὁ πρᾶς καί μαχητής», κατά τόν συγγραφέα θεολόγο Σόλωνα Νινίκα, μακαριστός γέροντας Κωνστάντιος, ἐπίσημη ἐκκλησιαστική ἐφημερίδα, μέ ἓνα ρεπορτάζ ὀλίγων μόνο γραμμῶν, ἀνέγραψε ὅτι ἐκοιμήθη ὁ Μητροπολίτης Κωνστάντιος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἐκλεγεί Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως ἐπὶ δικτατορίας! Καί τίποτε ἄλλο. Καμμία ἄλλη ἀναφορά οὔτε στήν Ἐκκλησιαστική, οὔτε στήν Ἐθνική του προσφορά!

Θλιβεραὶ κανεῖς ὅταν ἀνατρέχει σέ αὐτά τά γεγονότα. Θλιβεραὶ ὅμως ἀκόμη περισσότερο ἀπό τίς τόσες ἀντιφάσεις καί σκοπιμότητες. Καί ἐπὶ πλέον διερωτᾶται: Συμβιβάζονται αὐτές οἱ ἐνέργειες, ὅταν ἡ διοικοῦσα Ἐκκλησία ἀπό τό ἓνα μέρος τούς ἀπονέμει τίτλους τιμῆς γιά «τήν ὑψηλήν Ἐκκλησιαστικήν καί Ἐθνικήν αὐτῶν ἀποστολήν» καί ἀπό τό ἄλλο μέρος, ἀδιαφορώντας γιά τά ὅσα παράδοξα ἔλαβαν χώραν τό 1974, ἀλλά καί μετέπειτα, δέν ἐξάλειψε ἀκόμη αὐτά τά ἀνομήματα ἐκείνης τῆς περιόδου καί δέν προήλθε μέχρι σήμερα, οὔτε καί μέ τή σημερινή της ἡγεσία, στήν πλήρη ἠθική καί κανονική ἀποκατάσταση ὅλων τῶν ἀδίκως διωχθέντων τῶν δύο ἀλλά καί τῶν δώδεκα; Αὐτό πάνω ἀπ' ὅλα ἔπρεπε νά τεθεῖ σέ πρώτη προτεραιότητα, γιατί ἀποτελεῖ κυρίαρχο θέμα ἐκκλησιαστικῆς τάξεως καί θέμα συνεπειᾶς. Θέμα ἐνότητας, ὅπου θά στηριχθοῦν ὅλα τά ἄλλα. Καί ἀφοῦ αὐτό δέν ἔγινε μέχρι τώρα, ἀναλογίζεται κανεῖς, μήπως ὅλα τά ὑπόλοιπα, οἱ ἔπαινοι καί τά βραβεῖα, γίνονται ἀπλῶς καί μόνο πρὸς τό «θεᾶσθαι τοῖς ἀνθρώποις».

Οἱ δύο τιμηθέντες ἀγωνιστές Ἱεράρχες δέν διεχθικοῦν πλέον οὔτε τίτλους οὔτε ἀξιώματα. Τήν ἠθική καί τήν κανονική τους ὅμως ἀποκατάσταση τήν ἀξιώνει ὁ εὐσεβὴς λαός καί τήν ἐπιβάλλει στοιχειώδης συνέπεια. Γιά νά μήν κινδυνεύσουν νά χαρακτηρισθοῦν οἱ τελευταίως ἀπονεμηθεῖσες τιμητικὲς διακρίσεις ὡς σχῆμα πρῶτύτερο.

ΨΙΘΥΡΟΙ

‘Ο γυάλινος πύργος.

Σέ γυάλινους πύργους θέλει τούς ‘Επισκόπους τής ‘Εκκλησίας τής ‘Ελλάδος ό Μακαριώτατος κ. Χριστόδουλος. Νά μήν ύπάρχει τίποτε τό κρυφό. Νά εΐναι έμφανής ή κάθε τους κίνηση. Καί νά μπορεί τό πλήρωμα τής ‘Εκκλησίας νά έξακριβώνει, από πρώτο χέρι, τό ήθος τους καί νά ζυγίζει τήν άναστροφή τους.

‘Όμως, τώρα, πού δέ ζοϋν σέ γυάλινους πύργους, αλλά σέ έρμητικά κλεισμένα φρούρια, οί άναθυμιάσεις, πού βγαίνουν από τά μέγαρά τους, άναγκάζουν τούς πιστούς νά άποστρέφουν τήν όσφρησή τους. Καί φέρνουν στή δημοσιογραφική έπικαιρότητα σκάνδαλα, πού πληγώνουν βαθειά τό κύρος τής ‘Ιεραρχίας. Σκεφθεΐτε τί θά γίνεται, άν άποφασίσουν νά άρνηθοϋν τήν άπόκρυψη καί νά έγκατασταθοϋν στους γυάλινους πύργους.

Δέν έχει καμιά έμπειρία ό Μακαριώτατος, δέν άκουσε καί δέν εΐδε καί δέν πληροφορήθηκε τί γίνεται στήν Καρδίτσα; Σέ μιá έπαρχία, στήν όποία έγκατέστησε τόν άγαπημένο του, αλλά κραγμένο στό Βόλο, πού έκανε τή Θεσσαλική αϋτή έπαρχία νά φρικιά καί νά διαμαρτύρεται; ‘Ο γυάλινος πύργος μάρανε στήν Καρδίτσα;

Καί τήν κρίση ή, άν θέλετε, τό φόβο, πού τόν διατυπώνουμε άόριστα, γιά τίς πío πολλές από τίς κατοικίες τών σημερινών Μητροπολιτών μας, εΐμαστε ύποχρεωμένοι νά δηλώσουμε, πώς ίσχυεΐ ιδιαίτερα γιά τήν κεντρική εκκλησιαστική έπαρχία, γιά τήν ‘Αρχιεπισκοπή ‘Αθηνών. Γιατί οί στρόφιγγες άσφαλείας, σιωπής καί άπόκρυψης, πού έχει έγκαταστήσει ό κ. Χριστόδουλος, χάνουν καί οί πληροφορίες, πού διαρρέουν, σηκώνουν τίς τρίχες τών άποδεκτών τους.

Οί διάτρητοι άγωγοί.

Φαίνεται, πώς ό κ. Χριστόδουλος έχει γνώση τών διαρροών, πού σημειώνονται στήν ‘Ιερά ‘Αρχιεπισκοπή καί στίς ύπηρεσίες τής ‘Ιερās Συνόδου Παρ’ όλο τό σύστημα άπόκρυψης, πού έχει έγκαταστήσει, τίποτα δέν μένει μυστικό. Οί στρόφιγγες άσφαλείας δέ λειτουργοϋν ίκανοποιητικά καί οί οί όσμές διαχέονται στήν άτμοσφαιρα. Βέβαια, προσπαθεΐ ό προκαθήμενος (άνεπίγνωστα ή ύποκριτικά δέν ξέρουμε) νά διασκεδάσει τίς άρνητικές έντυπώσεις, μεταβιβάζοντας τήν εϋθύνη στους ύποτιθέμενος έχθρους του. Πλέκει άκατάπαυστα τό μύθο, ότι διώκεται από εκείνους, πού έχουν συμφέρον νά πολεμήσουν τήν ‘Εκκλησία καί τόν ‘Αρχιεπίσκοπο προσωπικά. Καί κατηγορεΐ τούς διώκτες του, ότι έπινοοϋν σκάνδαλα, γιά νά τόν κατασηκοφαντήσουν καί νά τόν διασύρουν.

Μάταια άγωνίζεται ό Μακαριώτατος νά άπολογηθεΐ, μεταθέτοντας τίς εϋθύνες στους άνεϋθυνους. Οί χαλασμένες στρόφιγγες βρίσκονται μέσα στό περιβάλλον του. Στά κτίρια τής ‘Αρχιεπισκοπής καί τής Συνόδου. ‘Εκεΐ σημειώνονται οί διαρροές. Καί από εκεί βρωμίζει όλόκληρο τό εκκλησιαστικό περιβάλλον.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

‘Εκκλησιαστικής ένημέρωσης.

‘Ιδιοκτήτης:

ό Μητροπολίτης

‘Αττικής καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ.

Διεύθυνση: 19011 Αϋλών ‘Αττικής.

Τυπογραφείο Κωνσταντίνου Σανιδά,

‘Ιωαννίνων 6 Μοσχάτο.